

ΖΩΝΤΑΣ ΜΕ ΤΗ ΓΙΑΓΙΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΑΠΠΟΥ

Η γιαγιά μου η Λεμονιά

Η γιαγιά μου η Λεμονιά ήταν ένας «αγράμματος» άνθρωπος. Υπέγραφε με σταυρό αλλά ήταν ο πιο έξυπνος, ο πιο ειλικρινής και ο πιο καλός άνθρωπος που έχω γνωρίσει μέχρι τώρα! Ίσως να το βλέπω υποκειμενικά, αλλά για μένα ήταν η ιδανική ΠΑΓΙΑ με όλα τα γράμματα κεφαλαία!

Έφυγε από την ζωή πριν 23 χρόνια στις 7 Ιανουαρίου, όταν εγώ ήμουν 17 κι εκείνη 64. Θυμάμαι πως ήμουν 2α Λυκείου τότε και πήγα με μαύρα ρούχα στο σχολείο.

Θυμάμαι την φιλόλογο να με ειρωνεύεται: «Γιατί φοράς μαύρα Σοφιανίδου, πέθανε κανείς;» Νομίζω πως ήταν η πρώτη φορά που έκλαψα μπροστά σε «ξένους» από ένα συνοθύλλευμα συναισθημάτων... πόνο, θλίψη... η δημόσια ειρωνία που εισέπραξα! Βέβαια ακόμη έχω ξεκάθαρα μπροστά μου την φάτσα της φιλόλογου όταν ανακάλυψε πως ΝΑΙ, ΕΙΧΕ ΠΕΘΑΝΕΙ ΚΑΠΟΙΟΣ... κάποιος δικός μου άνθρωπος... η δεύτερή μου μάνα.

Εκείνη η γλυκιά στρουμπουλή γυναίκα που είχε μείνει 40 κιλά από τον καρκίνο και εγώ ξαπλωμένη δίπλα της στο κρεβάτι μετά το σχολείο, έβρεχα τα χείλη της με βρεγμένο βαμβάκι γιατί διψούσε και δεν μπορούσε να καταπιεί πια. Κι εκείνη μέσα στον πόνο της, με συμβούλευε τι να κάνω και τι να μην κάνω με το πρώτο μου αγόρι τότε. Και αυτή η σπιρτάδα στο βλέμμα της... όσο χάλια κι αν ήταν. Αυτή η σπιρτάδα!

Θυμάμαι τρελενόταν να βλέπει «Τόλη και Γοητεία» (μεταξύ μας, ήταν ερωτευμένη με τον Ριτζχαχα) και τα καλοκαίρια που ήμουν 3 μήνες μαζί της στο χωριό βλέπαμε μαζί και ενώ της διάβαζα φωναχτά τους υπότιτλους για να καταλαβαίνει τι λένε, 5 στις 10 φορές με προλάβαινε και μου έλεγε τι είχαν πει πριν ακόμη τους διαβάσω! Αφού την ρωτούσα «Γιαγιά μήπως μας κοροιδεύεις και ξέρεις να διαβάζεις τελικά;»

Ακόμη θυμάμαι το γλυκό της χαμόγελο σε κάθε μου τέτοια ερώτηση. Θυμάμαι να φτάνουμε με τον μπαμπά μου στο χωριό, καταλάβαινε τον ήχο του αυτοκινήτου και έβγαινε από την πόρτα του σπιτιού (πάντα φορώντας μια ποδιά στην μέση της) σκουπίζοντας τα χέρια της, με ένα χαμόγελο μέχρι τα αυτιά και με τα χέρια ανοικτά για πολλές αγκαλιές!

Θυμάμαι να πλέκει τσιγκελάκι και να φτιάχνει την «προίκα μας» πάντα με δύο ζευγάρια γυαλιά! Φορού-

σε εκείνα που έβλεπε μακριά και από πάνω έβαζε εκείνα για κοντά για να μπορεί να πλέκει και να μας προσέχει ταυτόχρονα!

Θυμάμαι να ζυμώνει ψωμί και να στέλνει τον παππού στον κήπο άγρια χαράματα να μας φέρει κολοκυθοανθούς να μας μαγειρέψει γιατί θα ερχόταν η μαμά μου στο χωριό και ήταν το αγαπημένο της φαγητό! «Σήκω Κώτσο να πας... θα κλείσουν τα λουλούδια και δεν θα γεμίζουν! και έρχεται η Φανούλα σήμερα!»

Εκτός από τα εγγόνια της, αγαπούσε πολύ και τα 5 παιδιά της! Ο καπμός της ο μεγάλος ήταν που η μεγάλη της η κόρη (η θεία μου η Καίτη) είχε φύγει παιδούλα στην Αυστραλία με τον άντρα της και δεν μπορούσε να χαρεί τα εγγόνια της! Πολλές φορές την έπιανα να κλαίει (χωρίς λόγο νόμιζα εγώ) και όταν την ρώταγα «Γιαγιά γιατί κλαίς; Μάλωσες με τον παππού;» μου χαμογέλαγε και που απαντούσε «Όταν γίνεις μάνα θα καταλάβεις!»

Μεγαλώνοντας έκανα τους συνειρμούς. Κατάλαβα! Μου λείπει πολύ και στεναχωριέμαι που δεν γνώρισε την ΔΙΚΗ ΜΟΥ οικογένεια... που δεν έπαιξε με το ΔΙΚΟ ΜΟΥ παιδί!

Σ' αγαπώ πολύ γιαγιά! Ξέρω πως με προσέχεις!

Το Σοφάκι σου!

Θέλει μόνο τη γιαγιά και τον παππού!

Πριν τρία χρόνια γέννησα τον άγγελο της ζωής μου, τον οποίο λατρεύω! Είχα πολλή βοήθεια, μιας και δούλευα και το μωρό το πρόσεχε η μητέρα μου, η οποία μένει από κάτω μας. Το μωρό δεν μεγάλωσε με τη γιαγιά, αλλά για 5 ώρες κάθε μέρα, όσο δηλαδή εγώ δούλευα, το πρόσεχε η γιαγιά και ο παππούς. Τον πρόσεχαν και τον φρόντιζαν σαν δικό τους παιδί και καλύτερα θα έλεγα. Το πρόβλημα όμως ήταν πως όταν πήγαινα να τον πάρω έκλαιγε και δεν μας ήθελε, ούτε εμένα, ούτε τον άντρα μου. Εδώ και ένα χρόνο σταμάτησα με τη δουλειά και το παιδί μου όλη μέρα μου λείπει - μιας και άρχισε να μιλάει τώρα πια - ότι θέλει να είναι συνέχεια κάτω στη γιαγιά, ότι θέλει η γιαγιά να τον πάει στην παιδική χαρά και γενικά θέλει όλα να τα κάνει με τη γιαγιά και τον παππού. Ε, όλο αυτό άρχισε να κουράζει τον άντρα μου με αποτέλεσμα να μου λείπει να μην τον στέλνω συχνά τον μικρό κάτω έως καθόλου, πράγμα που δεν γίνεται, γιατί όπου και να παω, ακόμη και στο μπαλκονί να κατσω, ο μικρός βλέπει τους παπούδες και ξεσηκώνεται. Θέλει να πάει κάτω... Τους λατρεύει! Όταν του εξηγώ ότι πρέπει να κάθεται και στο σπίτι του, ότι τώρα είναι με τη μαμά και τον μπαμπά και ότι δεν μπορεί να είναι συνέχεια με τους παππούδες, αρχίζει και κλαίει και μας ξεσηκώνει όλους! Ακόμη και στον ύπνο του φωνάζει... γιαγιά! Όσο τα βλέπει όλα αυτά ο άντρας μου, τόσο του ανάβουν τα λαμπάκια και με το δίκιο του. Εσείς τι λέτε πως πρέπει να κάνω; Σας έχει τύχει κάτι αναλογο;

Φιλικά
Μανούλα Φ.

Πώς μια ζεστή αγκαλιά μπορεί να κάνει θαύματα

Κι όμως, συμβαίνουν ακόμη θαύματα. Όπως συνέβη στην οικογένεια της Kate Ogg, ένα θέμα που πρωτοπαρουσιάσαμε εδώ.

Στις 26 εβδομάδες της κύησης, την ενημέρωσαν πως ένα από τα δύο δίδυμα που κυφορούσε δεν τα είχε καταφέρει. Εκείνη, πήρε το μωρό αγκαλιά, το έβαλε ανάμεσα σε εκείνη και στον σύζυγό της και με τη ζεστασιά του σώματός τους έκαναν το θαύμα κι ο γιος τους επέστρεψε στη ζωή.

Ο Jamie είναι πλέον 5 ετών και η απίστευτη ιστορία της γέννησής του

έγινε πρόσφατα ένα πολύ όμορφο βίντεο.

Εκείνος με την αδελφή του είναι ακώριστοι. Μαζί με τον μικρότερο αδελφό τους, Charlie, ο οποίος θα γίνει 4 τον Απρίλιο, όλα τα παιδιά της οικογένειας Ogg φαίνεται να χαιρούν πλέον άκρας υγείας. Κι η Kate δεν σταματά να τα αγκαλιάζει, σφιχτά, πολύ σφιχτά, γιατί ξέρει πόσο κοντά έφτασε στο να χάσει ένα από αυτά.

Αγκαλιάστε λοιπόν πιο σφιχτά το παιδάκι σας και αφήστε το να νιώσει την αγάπη στο άγγιγμά σας.